

Straf en strafuitvoering

Veroordeling met uitstel en opschorting van veroordeling – Geen opgave van de duur van de proeftijd – Ambtshalve vernietiging door het Hof – Vernietiging op een grond die geen verband houdt met de gronden waarop de beslissingen steunen die de misdrijven bewezen verklaren en de verbeurdverklaring bevelen

Arrest van 12 januari 2022 ([P.21.0844.F](#))

De beslissing die de gewone opschorting van de veroordeling wegens bewezen verklaarde telastleggingen beveelt, zonder opgave van de duur van de proeftijd, is onwettig. Het Hof kan die onwettigheid ambtshalve vaststellen (Art. 3, vierde lid, Probatiwewet).

Er bestaat geen grond om de vernietiging uit te breiden tot de beslissing waarbij de appelrechters de misdrijven bewezen hebben verklaard en een verbeurdverklaring hebben bevolen, wanneer de vernietiging is bevolen op een grond die geen verband houdt met de gronden waarop die beslissingen steunen. Aldus strekt de vernietiging van de beslissing die de opschorting van de veroordeling beveelt, zich niet uit tot de beslissing waarbij de rechter het misdrijf bewezen verklaart, wanneer de vernietiging is bevolen op een grond die geen verband houdt met die waarop die beslissing steunt, wat het geval is wanneer de onregelmatigheid enkel op het gebrek aan opgave van de duur van de proeftijd gegrond is.

([ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220112.2F.2](#))

Verzoek tot elektronisch toezicht – Tijdsvoorwaarde – Behandeling door de strafuitvoeringsrechtbank – Gevolgen

Arrest van 25 januari 2022 ([P.21.1695.N](#))

Uit de bepalingen van de artikelen 23, § 1, 1°, 23, § 2, eerste lid, 49, 51, 52, § 1, eerste zin, 54, § 1, en 60 Wet Strafwetgeving volgt dat:

- een gedetineerde veroordeelde een schriftelijk verzoek tot toekenning van elektronisch toezicht kan indienen vier maanden voordat hij aan de tijdsvoorwaarde voor elektronisch toezicht voldoet;
- de strafuitvoeringsrechtbank die een binnen die termijn van vier maanden ingediend verzoek om elektronisch toezicht behandelt en daarover beslist vooraleer de veroordeelde daadwerkelijk aan de tijdsvoorwaarde voldoet, dit verzoek niet op die enkele grond onontvankelijk kan verklaren;
- indien de strafuitvoeringsrechtbank bij de behandeling van een binnen die termijn van vier maanden ingediend verzoek tot elektronisch toezicht vaststelt dat de veroordeelde op het ogenblik van de behandeling of van de uitspraak nog niet aan de tijdsvoorwaarde voldoet, zij de behandeling van de zaak kan uitstellen tot wanneer de veroordeelde wel aan de tijdsvoorwaarde voldoet, dan wel, ook al is nog niet daadwerkelijk aan de tijdsvoorwaarde voldaan, zij uitspraak kan doen waarbij ingeval van toekenning van het elektronisch toezicht de beslissing overeenkomstig artikel 60 Wet Strafwetgeving slechts uitvoerbaar wordt op het ogenblik dat de veroordeelde aan de tijdsvoorwaarde voldoet.

([ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220125.2N.6](#))

Artikel 37/1, § 1, derde lid, Wegverkeerswet – Beperking van de geldigheid van het rijbewijs tot motorvoertuigen die uitgerust zijn met een alcoholslot – Werking van de wet in de tijd – Toepassing op feiten bedoeld in het vonnis die als grondslag dienen voor de herhaling begaan vóór 1 juli 2018

Arrest van 23 februari 2022 ([P.21.1638.F](#))

Krachtens artikel 26 Wet van 6 maart 2018 ter verbetering van de verkeersveiligheid is artikel 37/1, § 1, Wegverkeerswet in werking getreden op 1 juli 2018 en is het enkel van toepassing op de feiten die na die datum zijn gepleegd. Om het derde lid van die bepaling, in de nieuwe versie, te kunnen toepassen, moeten de te beoordelen feiten van alcoholintoxicatie dus niet enkel na 1 juli 2018 zijn gepleegd, maar moeten ook de in het vonnis bedoelde feiten die als grondslag voor de herhaling dienen, na die datum zijn gepleegd.

([ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220223.2F.5](#))

Verbeurdverklaring – Goed dat ter beschikking staat van een criminele organisatie – Goed dat toebehoort aan een derde te goeder trouw – Legaliteitsbeginsel – Verzet van de derde-eigenaar – Aard en termijnen van het rechtsmiddel – Betekening van de beslissing tot verbeurdverklaring – Informatie over de termijnen en vormvereisten van het verzet – Gevolgen van het verzuim van kennisgeving van het strafproces door het openbaar ministerie – Bewijs van de goede trouw – Verdeling van de bewijslast

Arrest van 22 maart 2022 ([P.21.1502.N](#)) met conclusie van advocaat-generaal B. De Smet

Uit geen enkele internationale of nationale rechtsnorm volgt dat de rechter alleen goederen kan verbeurdverklaren die eigendom zijn van de beklaagde aan wie hij deze straf oplegt of waarop enkel die beklaagde aanspraken kan laten gelden. Wel moet de persoon die aanspraak maakt op verbeurdverklaarde goederen en die in het strafproces waarin de verbeurdverklaring is bevolen, niet is vervolgd of tussengekomen, de mogelijkheid hebben om zijn aanspraak voor te leggen aan een rechter die over de uitwerking van de verbeurdverklaring tegenover de betrokkene kan oordelen. Deze dreigt immers nadeel van de verbeurdverklaring te ondervinden.

De verbeurdverklaring van het vermogen dat ter beschikking van een criminele organisatie staat, onder voorbehoud van de rechten van derden te goeder trouw, zoals bepaald in artikel 43^{quater}, §4, Strafwetboek, vereist niet dat de verbeurdverklaarde goederen eigendom van de beklaagde zijn en laat dus de mogelijkheid open dat goederen worden verbeurdverklaard waarop een persoon die geen partij in het strafproces was, nadien een eigendomsaanspraak laat gelden. Aldus staat het feit dat die derde niet zelf is vervolgd voor het feit dat aan de verbeurdverklaring ten grondslag ligt, de regelmatigheid van die straf niet in de weg. Het feit dat het openbaar ministerie die persoon niet overeenkomstig artikel 5ter Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering heeft opgeroepen, kan eventueel aanleiding geven tot schadevergoeding, maar heeft evenmin tot gevolg dat de verbeurdverklaring niet regelmatig is bevolen.

Om zijn aanspraak op de verbeurdverklaarde goederen te laten gelden, kan de derde voor de strafrechter een rechtsmiddel instellen tegen de beslissing die de

verbeurdverklaring beveelt, dit is naargelang het geval verzet, hoger beroep of cassatieberoep. In die zin wordt de derde ingevolge de verbeurdverklaring van rechtswege een partij in het strafproces en beschikt hij over dezelfde rechtsmiddelen die ook aan de gewone procespartijen ter beschikking staan. Geen miskennis van enig recht van de derde kan worden afgeleid uit het feit dat hijzelf het initiatief dient te nemen om zijn aanspraken te laten gelden. Bovendien belet niets dat het rechtsmiddel dat de derde kan instellen nadat hij van de beslissing tot verbeurdverklaring op de hoogte is gebracht, aan redelijke beperkingen onderworpen is. Dat een derde nadeel kan ondervinden van de lastens een beklagde bevolen verbeurdverklaring, doet als dusdanig geen afbreuk aan het feit dat die straf enkel is opgelegd aan de beklagde als sanctie voor een lastens hem bewezen verklaard misdrijf en dat zij niet is opgelegd aan de derde zelf. Bijgevolg miskent die verbeurdverklaring het vermoeden van onschuld van de derde niet en zijn bepalingen die specifiek gelden voor een beklagde, zoals artikel 6.3.a) EVRM en artikel 195, eerste lid, Wetboek van Strafvordering, als dusdanig niet op die derde van toepassing. Dat sluit evenwel niet uit dat die derde in het algemeen op de eerbiediging van het vermoeden van onschuld, het recht op een eerlijk proces en het recht van verdediging, met inbegrip van het recht op tegenspraak, aanspraak kan maken.

De derde die een rechtsmiddel tegen de beslissing tot verbeurdverklaring instelt, doet dat weliswaar ter vrijwaring van zijn vermogen tegen een burgerrechtelijk gevolg van die straf, maar maakt daardoor nog geen loutere eigendomsbetwisting bij de rechter aanhangig. De verbeurdverklaring die aan zijn rechtsmiddel ten grondslag ligt, is immers een straf die aan een beklagde is opgelegd. Bovendien moet de derde voor de rechter die van zijn rechtsmiddel kennisneemt, elk verweer kunnen aanvoeren dat ertoe strekt dat de verbeurdverklaring tegenover hem geen uitwerking heeft. Aldus kan de derde voor die rechter verweer voeren, niet enkel over het bestaan van zijn burgerlijk eigendomsrecht of goede trouw, maar ook over de strafrechtelijke grondslag van de lastens de beklagde bevolen verbeurdverklaring. De rechter moet dat verweer onderzoeken in zoverre hij de verbeurdverklaring tegenover die derde niet op een andere grond teniet doet.

Het rechtsmiddel van derdenverzet staat daarentegen slechts open tegen beslissingen die door een burgerlijk gerecht zijn gewezen en beslissingen van een strafgerecht dat over de burgerlijke belangen uitspraak doet. Het gegeven dat de tenuitvoerlegging van een beslissing van een strafgerecht een burgerrechtelijk gevolg heeft, volstaat niet om tegen die beslissing derdenverzet toe te laten. Aangezien de verbeurdverklaring een straf is, kan artikel 1122 Gerechtelijk Wetboek dan ook niet worden toegepast in het kader van de aanspraken van een derde op verbeurdverklaarde goederen. Een derde die beweert eigenaar te zijn van verbeurdverklaarde goederen, moet ook niet noodzakelijk een rechtsmiddel voor de strafrechter instellen. Hij kan ook andere procedurele mogelijkheden aanwenden, zoals het formuleren van zijn aanspraken voor de burgerlijke rechter op grond van artikel 3 Koninklijk besluit van 9 augustus 1991 tot vaststelling van de termijn waarbinnen en de wijze waarop een rechtsmiddel kan worden aangewend door derden die beweren op een verbeurdverklaarde zaak recht te hebben. Stelt de derde evenwel een rechtsmiddel voor de strafrechter in, dan zijn daarop de bepalingen van het Wetboek van Strafvordering van toepassing. Dat een derde in dat geval wordt gelijkgesteld met een veroordeelde beklagde die verstek heeft gelaten, is niet onvoorzienbaar. Die omstandigheid houdt dan ook geen

ontoelaatbare uitbreiding in van de toepassing van artikel 187, § 1, Wetboek van Strafvordering, maar verleent aan de betrokkene naar analogie met een bij verstek veroordeelde beklaagde het bijkomende recht verzet te kunnen instellen tijdens een buitengewone termijn die pas begint te lopen vanaf het moment van de effectieve kennisneming van de betekening van de beslissing tot verbeurdverklaring.

Een wettelijke bepaling heeft uit haar aard een algemeen karakter en kan zodoende van toepassing zijn op een veelheid aan situaties die niet allemaal specifiek door die bepaling kunnen worden geregeld. Het staat aan de rechter om een dergelijke bepaling uit te leggen en in dat kader te beoordelen welke situaties en personen onder de toepassing ervan kunnen vallen. Daarbij dient de rechter acht te slaan op de duidelijkheid en de voorspelbaarheid van die bepaling voor de persoon op wie ze van toepassing kan zijn, rekening houdend met onder meer de bewoordingen van de bepaling, de evolutie van de maatschappij en het recht sinds de invoering ervan en de wijze waarop ze door de rechtspraak wordt uitgelegd. Het vereiste van de strikte uitlegging van de strafwet verbiedt de rechter niet een bepaling die behoort tot de strafrechtspleging toepasselijk te verklaren op een persoon wiens situatie in die bepaling niet uitdrukkelijk is geregeld. De rechtspraak aanvaardt sinds geruime tijd dat een derde tegen de beslissing die de verbeurdverklaring beveelt van goederen waarop hij aanspraak maakt, de rechtsmiddelen kan aanwenden die ook aan de gewone procespartijen ter beschikking staan, met inbegrip van het verzet, en dat hij zijn aanspraken voor het eerst op verzet kan laten gelden, aangezien hij van rechtswege partij in het geding is, ook al is hij daarin niet verschenen of opgeroepen. Indien niet blijkt dat de bij verstek veroordeelde beklaagde van de betekening van de verstekbeslissing kennis heeft gekregen, kan hij in verzet komen totdat de termijnen van verjaring van de straf verstreken zijn. Die bepaling kan op grond van de bewoordingen ervan worden toegepast op een derde wiens goed is verbeurd verklaard en die niet verscheen of in het strafproces is opgeroepen.

Voor een persoon die kennis neemt van de betekening van een beslissing waarbij goederen worden verbeurdverklaard waarvan hij voorhoudt eigenaar te zijn, alsook van een modelformulier waarin wordt uitgelegd over welke rechtsmiddelen een bij verstek veroordeelde persoon in strafzaken beschikt, moet het ook bij afwezigheid van een aan die bijzondere situatie aangepaste wetsbepaling of formulier duidelijk zijn dat hij, indien hij tegen die beslissing verzet wil instellen, dat moet doen binnen de wettelijk bepaalde termijn van verzet zoals die ook in dat formulier is vermeld. Dit is des te meer het geval wanneer die persoon, steeds bijgestaan door een advocaat, feitelijk op de hoogte was van de beslissing tot verbeurdverklaring en van de strafprocedure die tot deze beslissing heeft geleid, ook al was hij in die procedure niet formeel opgeroepen of was hij niet verplicht daarin tussen te komen. Het is voor die derde ook niet onvoorzienbaar dat het verzet dat hij tegen de beslissing kan instellen, tijdsgebonden is, aangezien er binnen een redelijke termijn over de bestemming van de verbeurdverklarde goederen zekerheid moet komen. Bijgevolg heeft de derde geen recht op verzet zonder enige tijdsbeperking of op de beoordeling van de gegrondheid van zijn aanspraak door een rechter, ongeacht de niet-ontvankelijkheid van zijn verzet wegens de laattijdigheid ervan. Hieruit volgt dat artikel 187 Wetboek van Strafvordering voor de derde die van de voormelde betekening en kennisgeving kennis heeft genomen, voldoende duidelijk en voorspelbaar is om de termijn te kennen waarbinnen hij verzet tegen de beslissing tot verbeurdverklaring dient aan te tekenen.

Door het feit dat de derde binnen de in artikel 187, § 1, Wetboek van Strafvordering bepaalde termijnen, eventueel verlengd ingevolge het bestaan van een situatie van overmacht, verzet kan instellen tegen de beslissing tot verbeurdverklaring die hem benadeelt, worden de rechten van de derde geëerbiedigd, zoals het recht op een eerlijk proces en het recht op eigendom.

Het feit dat het openbaar ministerie in het strafproces lastens een beklaagde de verbeurdverklaring heeft gevorderd van goederen die ter beschikking staan van een criminele organisatie en die formeel eigendom zijn van een derde, impliceert niet dat die verbeurdverklaring een straf is die aan die derde is opgelegd.

Het vereiste dat de derde zijn goede trouw aannemelijk moet maken, betreft de beoordeling van de gegrondheid van dat verzet en niet de ontvankelijkheid ervan. De derde moet bijgevolg geen goede trouw aantonen om verzet tegen de beslissing tot verbeurdverklaring te kunnen instellen. Voor wat betreft de beoordeling van de gegrondheid van de louter burgerrechtelijke eigendomsaanspraak van de derde op de verbeurdverklaarde zaken, houdt de rechter in beginsel rekening met de bewijsstandaard in burgerlijke zaken, voor wat betreft de beoordeling van de feitelijke en juridische grondslag van de verbeurdverklaring en de goede trouw van de derde. Daarmee wordt in het geval van artikel 43^{quater}, § 4, Strafwetboek bedoeld dat de derde niet wist en niet kon weten dat zijn goederen van een criminele organisatie ter beschikking stonden. Dat wil zeggen dat de rechter zijn beoordeling steunt op het geheel van de gegevens van het strafdossier, die hij, gelet op de autonomie van het strafrecht, vrij en zonder aan formele burgerrechtelijke of vennootschapsrechtelijke begrippen gebonden te zijn, beoordeelt. Die bewijsregeling is toepasselijk op zowel het oorspronkelijke strafproces als het proces na het verzet van de derde.

Artikel 6.3.a) EVRM is niet van toepassing op de derde die aanspraak maakt op lastens een beklaagde verbeurdverklaarde goederen, aangezien die derde geen persoon is tegen wie een vervolging is ingesteld. Voor het overige is de derde, alleszins ingevolge de kennisneming van de betekening van de beslissing tot verbeurdverklaring, op de hoogte van de aard en de reden van de tegen de beklaagde ingebrachte beschuldiging en de redenen voor het bevelen van de verbeurdverklaring, te meer daar hij inzage en kopie kan nemen van alle stukken die aan de vervolging van de beklaagde en de verbeurdverklaring ten grondslag liggen. Niet vereist is dat het openbaar ministerie opgave doet van elk gegeven van het strafdossier waarop de verbeurdverklaring steunt of het gebrek aan goede trouw van de derde blijkt. Aldus is het recht van de derde op een eerlijk proces, met inbegrip van zijn recht op informatie, voldoende gewaarborgd en beschikt hij over voldoende tijd en middelen om zijn verdediging voor te bereiden. Dat de derde zijn aanspraak voor de rechter pas aanhangig maakt in een procedure die na de beslissing tot verbeurdverklaring is ingesteld, heeft voor die derde dan ook geen onevenredige nadelen waardoor zijn grondrechten zijn miskend.

[\(ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220301.2N.8\)](#)

Veroordeling met uitstel en opschorting van de veroordeling – Herroeping van het uitstel na een nieuw misdrijf – Termijn – Artikel 6.3 EVRM – Recht om verhoord te worden – Voorwaarden voor herroeping

Arrest van 29 maart 2022 ([P.22.0075.N](#))

De rechter die oordeelt dat een herroepingsvordering van het uitstel van tenuitvoerlegging niet is verjaard, moet bij afwezigheid van daartoe strekkende conclusie die beslissing niet nader met redenen omkleden.

Geen enkele bepaling van de Probatielwet of enige andere bepaling voorziet in een bijzondere termijn waarbinnen een vordering tot herroeping van uitstel van tenuitvoerlegging op grond van artikel 14, § 1ter, Probatielwet wegens het plegen van een nieuw misdrijf tijdens de proeftijd moet worden ingesteld en waarbinnen de rechter over een dergelijke vordering uitspraak moet doen. Daaruit volgt dat deze herroepingsvordering moet worden ingesteld en dat erover moet zijn beslist binnen de termijn van de verjaring voor de uitvoering van de opgelegde straf waarvoor uitstel van tenuitvoerlegging is verleend, met dien verstande dat gelet op het verleende uitstel er een wettelijk beletsel is om de straf uit te voeren en de verjaringstermijn voor de uitvoering van de straf bijgevolg tijdens de proeftijd is geschorst.

Uit het enkele feit dat de persoon tegen wie een vordering tot herroeping van uitstel van tenuitvoerlegging is uitgebracht, niet voorafgaandelijk is verhoord, kan geen schending van artikel 6 EVRM worden afgeleid. De betrokkene kan op de rechtszitting waarop de herroepingsvordering wordt behandeld, elk verweer laten gelden, maar hij tegen wie een vordering tot herroeping van uitstel van tenuitvoerlegging is uitgebracht en die zonder gegronde reden nalaat persoonlijk aanwezig te zijn op de rechtszitting waarop die vordering wordt behandeld, kan zich niet beroepen op een miskennis van zijn recht om persoonlijk te worden gehoord. Hij maakt dan immers de uitoefening van dit recht zelf onmogelijk.

Aan de voorwaarde voor herroeping op grond van artikel 14, § 1ter, eerste lid, Probatielwet is voldaan indien de betrokkene, na een veroordeling met een in kracht van gewijsde getreden beslissing wegens een overtreding van de Wegverkeerswet of de uitvoeringsbesluiten ervan, tijdens de proeftijd opnieuw een dergelijke overtreding pleegt, die tot een veroordeling met een in kracht van gewijsde getreden beslissing aanleiding geeft. Niet is vereist dat die veroordeling wegens het nieuw misdrijf tijdens de proeftijd wordt uitgesproken of kracht van gewijsde krijgt. De omstandigheid dat de rechter bij de in kracht van gewijsde gegane veroordeling voor het nieuwe tijdens de proeftijd gepleegde misdrijf ten onrechte de door artikel 38, § 6, Wegverkeerswet bedoelde toestand zou hebben aangenomen, belet de herroeping van het uitstel van tenuitvoerlegging niet.

De rechter die op grond van een door de wetgever uitgewerkte regeling het uitstel van tenuitvoerlegging van straffen die bij een eerdere rechterlijke beslissing zijn opgelegd, herroept, en dit wegens het plegen van nieuwe feiten tijdens de vooraf bepaalde proeftijd, welke aanleiding hebben gegeven tot een nieuwe rechterlijke veroordeling, miskent het algemeen rechtsbeginsel *non bis in idem* niet.

([ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220329.2N.20](#))

Straftoemeting – Verwijzing naar de leeftijd van de beklaagde – Verbod van discriminatie

Arrest van 5 april 2022 ([P.21.1380.N](#))

Volgens artikel 4, 6°, Antidiscriminatiewet moet onder een direct onderscheid worden verstaan de situatie die zich voordoet wanneer iemand ongunstiger wordt behandeld dan een ander in een vergelijkbare situatie wordt, is of zou worden behandeld op basis van één van de beschermde criteria. De loutere omstandigheid dat de strafrechter bij de straftoemeting rekening houdt met de leeftijd van de beklaagde, levert geen direct onderscheid op in de zin van die bepaling.

([ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220405.2N.11](#))

Toepassing van artikel 6 EVRM op de strafuitvoeringsrechtbank – Herroeping van de invrijheidstelling op proef van een geïnterneerde – Gevolg van afwezigheid van de geïnterneerde en niet-vertegenwoordiging door een raadsman

Arrest van 11 mei 2022 ([P.22.0498.F](#)) met conclusie van advocaat-generaal D. Vandermeersch

Artikel 6 EVRM is als zodanig niet van toepassing op de strafuitvoeringsrechtbank, omdat zij niet beslist over de gegrondheid van een beschuldiging in strafzaken.

Hoewel artikel 64, § 3, Interneringswet, bepaalt dat de geïnterneerde in persoon verschijnt voor de strafuitvoeringsrechtbank, bepaalt de zevende paragraaf van dat artikel dat tegen een vonnis van herroeping, schorsing en herziening bij verstek, verzet kan worden aangetekend. Hieruit volgt dat een vonnis dat de invrijheidstelling op proef van een geïnterneerde herroept, bij verstek kan worden gewezen wanneer de geïnterneerde niet verschijnt en niet door zijn raadsman is vertegenwoordigd.

([ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220511.2F.6](#))

Redenen voor het opleggen van een autonome werkstraf – Beoordeling door de rechter

Arrest van 7 juni 2022 ([P.22.0433.N](#))

Artikel 37^{quinquies}, § 1, Strafwetboek bepaalt onder welke voorwaarden een werkstraf kan worden opgelegd, maar zelfs als die voorwaarden zijn vervuld, heeft een beklaagde geen recht op een werkstraf. Het staat aan de rechter om in het licht van de doelstellingen van de straftoemeting te oordelen of een werkstraf passend is. Bij die beoordeling kan de rechter wel degelijk rekening houden met elementen betreffende de aard en de ernst van de feiten en de persoonlijkheid van de beklaagde, met inbegrip van zijn strafrechtelijk verleden.

([ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220607.2N.8](#))

Verbeurdverklaring als voorwerp van het witwassen van een uit het misdrijf verkregen vermogensvoordeel – Verrekening met de verbeurdverklaring van de als voorwerp van het witwassen verbeurdverklaarde bedragen – Kritiek op de kwalificatie – Onontvankelijkheid van het middel bij gebrek aan belang

Arrest van 15 juni 2022 ([P.22.0332.F](#))

Wanneer de beklagde het bestreden arrest verwijt de in beslag genomen goederen of de opbrengst van de vervreemding ervan verbeurd te verklaren omdat ze het voorwerp van de witwasmisdrijven uitmaken, terwijl die zaken volgens hem het vermogensvoordeel vormen dat uit het witwassen is verkregen en niet het voorwerp van dat misdrijf zijn, maar het arrest die verbeurdverklaring verrekenet met die welke werd uitgesproken omdat die zaken het voorwerp uitmaakten van de bewezen verklaarde misdrijven van witwassen en heling, berokkent de bekritiseerde kwalificatie de beklagde, gelet op die verrekening, geen enkel nadeel en is het middel, bij gebrek aan belang, niet ontvankelijk (Artt. 42, 1° en 3°, en 505, vijfde en zesde lid, Sw.).

[\(ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220615.2F.4\)](#)

Artikel 65/1 Wegverkeerswet – Bevel tot betalen – Beroep bij de politierechtbank – Feit niet bewezen verklaard door de rechter – Gevolg

Arrest van 22 juni 2022 ([P.22.0467.F](#))

Uit artikel 65/1, § 2, achtste lid, Wegverkeerswet, zoals gewijzigd door artikel 29, 2°, Wet van 28 november 2021, volgt dat de politierechtbank of, in hoger beroep, de correctionele rechtbank, wanneer ze het in het bevel tot betalen strafbaar gestelde feit niet bewezen verklaart, geen toepassing van de strafwet dient te maken, maar het beroep gegrond moet verklaren en het bevel tot betalen als niet-bestaande moet beschouwen.

[\(ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220622.2F.6\)](#)

Veroordeling met uitstel en opschorting van veroordeling – Probatieuitstel – Beoordeling – Doelstellingen van de straftoemeting

Arrest van 28 juni 2022 ([P.21.1449.N](#))

Uit artikel 8, § 1, vierde lid, Probatiewet en artikel 195, tweede lid, Wetboek van Strafvordering volgt dat ingeval een beklagde de rechter verzoekt om hem probatieuitstel te verlenen en dit wettelijk mogelijk is, de rechter zijn beslissing nauwkeurig met redenen moet omkleden, zij het dat die motivering beknopt mag zijn. Indien de beklagde tot staving van zijn verzoek om probatie-uitstel concrete gegevens aanvoert, dan moet blijken dat de rechter die bij zijn beoordeling heeft betrokken. De rechter moet overeenkomstig artikel 149 Grondwet dit verzoek beantwoorden, zonder dat is vereist dat hij ingaat op elk concreet gegeven dat tot staving van het verzoek is aangevoerd. De rechter kan een afwijzing van een verzoek om probatie-uitstel, ook als dit verzoek met concrete gegevens is gestaafd, motiveren door opgave van redenen waaruit de noodzaak om een effectieve straf op te leggen, blijkt.

Een beklagde kan, zelfs als hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor probatieuitstel, geen recht op een dergelijk uitstel laten gelden, maar het staat aan de rechter te oordelen of in het licht van de doelstellingen van de straftoemeting een probatieuitstel aangewezen is. Die doelstellingen kunnen onder meer bestaan in het uiting geven aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, de bescherming van de maatschappij, het bevorderen van het herstel van het maatschappelijk evenwicht, het herstel van de door het misdrijf veroorzaakte schade en het bevorderen van de maatschappelijke rehabilitatie en re-integratie van de dader.

Geen enkele verdragsrechtelijke of wettelijke bepaling of algemeen rechtsbeginsel verzet zich ertegen dat de rechter ook de vergeldende of de algemene of specifieke preventieve werking die van een straf kunnen uitgaan, als een strafdoelstelling hanteert, naaste andere, en hij zijn straftoemettingsbeslissing erop afstemt.

[\(ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220628.2N.12\)](#)

Meerdaadse samenloop – Berekening van de zwaarste straf

Arrest van 28 juni 2022 ([P.22.0321.N](#))

Artikel 65, eerste lid, Strafwetboek bepaalt dat wanneer verschillende misdrijven die de openvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zijn, gelijktijdig aan eenzelfde feitenrechter worden voorgelegd, alleen de zwaarste straf wordt uitgesproken. De rechter kan in dat geval voor het geheel van de bestrafte feiten slechts die hoofd- of bijkomende straffen opleggen waarin de strafwet die de zwaarste straf bepaalt, voorziet. Voor het bepalen van het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld, wordt de maximum gevangenisstraf vergeleken, bij gelijkheid van de maximum gevangenisstraf de maximum geldboete en dit ongeacht de hoogte van de minimum gevangenisstraf, bij gelijkheid van de maximum geldboete de minimum gevangenisstraf en bij gelijkheid van de minimum gevangenisstraf de minimum geldboete.

[\(ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220628.2N.18\)](#)

Veroordeling met uitstel en opschorting van de veroordeling – Nieuwe vervolging voor feiten gepleegd tijdens de proeftijd – Geen verplichting tot vaststelling door de rechter van de voeging van een gelijkvormig verklaard afschrift – Motivering van het verlenen van een nieuwe opschorting

Arrest van 13 september 2022 ([P.22.0590.N](#))

Noch uit artikel 17, eerste lid, Probaticwet, noch uit enige andere bepaling van de Probaticwet volgt voor de rechter die van een nieuwe vervolging kennis neemt, de verplichting om uitdrukkelijk vast te stellen dat een gelijkvormig verklaard afschrift van de beslissing die de opschorting heeft bevolen, bij het dossier is gevoegd.

Noch uit artikel 1, § 1, 1°, Probaticwet (dat bepaalt dat aan de opschorting een proeftijd is verbonden), noch uit artikel 3, vierde lid, Probaticwet (dat bepaalt dat de rechter de duur van de proeftijd moet bepalen en dat hij de beslissing over de opschorting moet motiveren overeenkomstig artikel 195 Wetboek van Strafvordering), noch uit artikel 13 Probaticwet (dat de herroeping van de opschorting regelt), noch uit het voormelde artikel 17 Probaticwet, noch uit de wetsgeschiedenis van die bepalingen, volgt dat:

- de rechter die van een nieuwe vervolging kennis neemt, geen opschorting meer kan bevelen indien de nieuwe feiten tijdens de proeftijd van een reeds toegestane opschorting werden gepleegd. Het staat daarentegen aan de rechter te oordelen of in die omstandigheden het nogmaals verlenen van de opschorting opportuun is;
- de rechter die van een nieuwe vervolging kennis neemt, indien de nieuwe feiten tijdens de proeftijd van een reeds toegestane opschorting werden gepleegd, dit

- gegeven uitdrukkelijk moet vermelden bij de motivering van het nogmaals toestaan van de opschorting, tenzij hij daarbij bij conclusie zou worden verplicht;
- de draagwijdte van de motiveringsplicht bij het toestaan van opschorting afhankelijk is van de hoedanigheid van de beklaagde en dat er dus een verhoogde motiveringsplicht voor beklagden met een voorbeeldfunctie zou bestaan.

Uit artikel 3, vierde lid, Probatiwewet en artikel 195 Wetboek van Strafvordering volgt dat de rechter die de opschorting toestaat, daartoe nauwkeurig de redenen moet vermelden. De rechter kan evenwel niet ermee volstaan vast te stellen dat de beklaagde aan de wettelijke voorwaarden voor de opschorting voldoet. Hij moet de redenen vermelden welke de maatregel rechtvaardigen, ook al mag die motivering beknopt zijn.

[\(ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220913.2N.2\)](#)

Strafuitvoeringsrechtbank – Voorwaardelijke invrijheidstelling – Herroeping – Ernstige fysieke of psychische bedreiging van een ander door de veroordeelde – Het in aanmerking nemen van feiten opgenomen in een aanhoudingsbevel

Arrest van 21 september 2022 ([P.22.1153.F](#))

Noch artikel 149 Grondwet, noch de algemene rechtsbeginselen van de verplichting tot motivering van de rechterlijke beslissingen en van het vermoeden van onschuld, noch enige andere wets- of verdragsbepaling verbieden de strafuitvoeringsrechtbank, bij haar onderzoek van de vraag of de veroordeelde een ernstig gevaar voor de fysieke of psychische integriteit van derden vormt, feiten in aanmerking te nemen die in een tegen de veroordeelde uitgevaardigd aanhoudingsbevel vermeld worden, mits ze geen uitspraak doet over het strafbaar karakter ervan.

[\(ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220921.2F.11\)](#)

Persoonlijk karakter van de straf – Strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersoon – Administratieve sanctie met strafrechtelijk karakter opgelegd aan de rechtspersoon – Bestuurder die tot de wetsovertreding heeft bijgedragen – Vordering van de curator tegen een bestuurder in het kader van een faillissement

Arrest van 25 oktober 2022 ([P.22.0858.N](#))

Dit arrest wordt in de categorie “Burgerlijk recht – Buitencontractueel aansprakelijkheidsrecht” besproken.

[\(ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20221025.2N.19\)](#)

Bijzondere verbeurdverklaring – Vaststelling van het bedrag of geldwaarde van de vermogensvoordelen – Raming ex aequo et bono – Gegevens van het strafdossier – Feitelijke vermoeden

Arrest van 6 december 2022 ([P.22.1026.N](#))

Bij afwezigheid van gegevens die de rechter toelaten het bedrag aan vermogensvoordelen als bedoeld door artikel 42, 3°, Strafwetboek of de geldwaarde ervan als bedoeld door artikel 43bis, tweede lid, Strafwetboek exact vast te stellen, mag de rechter dit bedrag *ex aequo et bono* bepalen. Daarvoor dient de rechter de gegevens van het strafdossier in aanmerking te nemen die een zo nauwkeurig mogelijke bepaling van de omvang van de vermogensvoordelen of een raming van de geldwaarde ervan toelaten. Het enkele feit dat de rechter het bedrag van de wederrechtelijke vermogensvoordelen die hij lastens een beklagde verbeurdverklaart, *ex aequo et bono* bepaalt op een hoger bedrag dan de sommen waarvan hij op grond van verklaringen in het strafdossier vaststelt dat zij met zekerheid door slachtoffers zijn betaald, door ook rekening te houden met sommen waarvan hij op grond van dezelfde gegevens oordeelt dat zij ongetwijfeld ook door slachtoffers moeten zijn betaald, zonder dat dit als dusdanig uit verklaringen in het strafdossier blijkt, impliceert niet dat hij de beklagde schuldig verklaart aan of straft voor niet-vervolgde of niet-bewezen feiten, aangezien de rechter daarmee enkel een feitelijk vermoeden gebruikt om de zwaarte van de hier bedoelde straf te bepalen.

[\(ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20221206.2N.17\)](#)

Strafuitvoeringsmodaliteiten – Elektronisch toezicht – Veroordeelde vreemdeling zonder verblijfstitel – Geen tegenaanwijzing – In aanmerking te nemen elementen voor de beoordeling van het toekennen of het weigeren van de strafuitvoeringsmodaliteit – Administratieve, gezins- en maatschappelijke situatie – Specifieke verblijfssituatie – Verplichting tot motivering van de beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank die het advies van de gevangenisdirecteur en van het openbaar ministerie naast zich neerlegt

Arrest van 7 december 2022 ([P.22.1499.F](#))

Het ontbreken van een verblijfstitel is geen tegenaanwijzing voor de toekenning van een strafuitvoeringsmodaliteit aan een veroordeelde vreemdeling. Uit arrest nr. 148/2017 van het Grondwettelijk Hof van 21 december 2017 blijkt dat een wettelijke bepaling die de rechter zou verbieden een veroordeelde een strafuitvoeringsmodaliteit toe te kennen, enkel en alleen omdat uit een advies van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij niet tot een verblijf in het Rijk toegelaten of gemachtigd is, niet met de artikelen 10 en 11 Grondwet verenigbaar is.

Het komt aan de strafuitvoeringsrechtbank toe om op individuele wijze en rekening houdend met de concrete administratieve, gezins- en maatschappelijke situatie van de veroordeelde, te onderzoeken of een strafuitvoeringsmodaliteit kan worden toegekend die hem in staat stelt zich op zijn sociale reclassering voor te bereiden of familiale, emotionele en sociale banden in stand te houden. De rechtbank moet dit onderzoek zowel verrichten wanneer de veroordeelde de Belgische nationaliteit geniet of een vreemdeling is die over een verblijfstitel beschikt, als wanneer de veroordeelde vreemdeling niet gemachtigd is om in het land te verblijven. De strafuitvoeringsrechtbank mag echter, wanneer ze nagaat of er een of meer wettelijke tegenaanwijzingen voor de toekenning van de gevraagde modaliteit bestaan, niet aan de specifieke verblijfssituatie van de veroordeelde vreemdeling voorbijgaan. Het is de strafuitvoeringsrechtbank niet verboden de invloed te beoordelen die deze situatie heeft op het realistische en uitvoerbare karakter van het voorgelegde reclasseringsplan

en op de concrete mogelijkheden om aan de algemene en specifieke voorwaarden van de beoogde modaliteit te voldoen (Artt. 22 en 47 Wet Strafvuivering).

Krachts artikel 56, § 2, Wet Strafvuivering moet het vonnis een motivering bevatten waaruit de bijzondere redenen blijken waarom de stravuiveringsrechter van het advies van de gevangenisdirecteur of van het openbaar ministerie is afgeweken. Dat betekent echter niet dat de rechtbank in haar vonnis uitdrukkelijk de inhoud of de strekking van het advies van de directeur moet vermelden (Art. 56, § 2, Wet Strafvuivering).

([ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20221207.2F.7](#))